

אור ביהודה

אור-יהודה: מדינה מזרחית חזקה ומופלאה, השוכנת אישם במרחק שמונה קילומטרים מתל-אביב.

בקץ היא ארבעים מטר מעל פני המים. בחורף היא ארבעים מטר מתחת לפני המים, וכל אורח חדש הנולד במקום מושלך מיד המימה לשלושה ימים ושלושה לילות.

אם הוא מת, הוא מת. לעומת זאת, אם הוא נשאר בחיים, הוא נשאר בחיים. לכן כל אורחי אור-יהודה מחושלים. גבר הוא גבר. אגרוף זה אגרוף. סכין זה סכין.

אוכלוסיית המקום מנתה כ-12 אלף נפשות, עד לפני שנתיים. מאז התרחשו שם כמה דברים. איש אחד מת מאהבה, עם סכין בבטן מבעל קנאי. אשה אחת מתה מנפש ששפכה עליה בתה האהובה, שארלושה, תושב אחד מת מוות טבעי מתחת לרכבת ישראל. אחד התקבל לבית-משור געים בצפון, ואחד היגר עם אלמנתו לאוסטרליה. לכן חיים שם היום רק 10,000 תושבים.

באור-יהודה יש ממשלה חזקה מאוד. הממשלה הכי חזקה במזרח התיכון. פעמיים בשבוע היא מתפטרת. פעם בשבוע יש שם מהפכה. פעם בשבועיים יש קרבות-רחוב עקובי-דם. ופעם בחודש יש קרב-סכינים טבעי, בישיבת הממשלה השבועית, בין חברי הקואליציה וחברי האופוזיציה.

בכלל, המיתה הטבעית באור-יהודה היא מ-סכין-מטבח. כי לרובה צריך רשיון. אורח שמת לא מסכין. נניח שנשרף לתומו יחד עם הצריף שלו, מותו נחשב למוות בלתי-טבעי.

אבל מה שקרה שם השבוע זיעזע אפילו את תושבי אור-יהודה הגאורים, הרגילים לתהפור כות-החיים. מה שקרה שם השבוע היה, לדעת כל החנוונים, הכדורגלנים, והשוטטים המקצוריים של הסביבה, ביון אחד גדול, שיעורר רושם רע בקרב המדינות השכנות.

וזה מה שקרה: חבר קואליציה אחד (מפא"י) תקע סכין ב-בטן של חבר קואליציה שני (מפא"י). החבר כדורי אלוויה, ובנו יחידו דויה, נפצעו.

הרוחות סערו מאוד באור-יהודה. בבית-המפ"ג לגה שברו החברים כיסאות לאות מרי. כי מה שקרה הוא הפרה זדונית של הנהוג הממלכתי של המקום. הנהוג אומר כי לחבר קואליציה מותר לתקוע סכין רק בבטן של חבר אופוזיציה, ולחבר אופוזיציה רק בבטן של חבר קואליציה. כזה היה הנהוג מאז מלחמת-הששת-יור, מאז היתה אור-יהודה מעברת סיקיה, והדבר השביע את רצון שני הצדדים.

אבל כשראו אורחי אור-יהודה כי חבר מפא"י תוקע סכין לחבר מפא"י, הבינו כי הגיעו מים עד נפש. מולדתם שותתת-הדם והחתחתים קר-אה להם מיד, והם יצאו עוד באותו לילה ל-רחובות לשבור פנסים. "לתלות את הנאשמים!" זעק ההמון. "או להרשות גם לאופוזיציה לתקוע סכינים באופוזיציה!"

מיליוני כרוזים התגוללו ברחובות, ובהם קרא ראש-הממשלה, מרדכי בן-פורת, לתושבים לשמור על הסדר והנקיון, ולא להשליך ניירות. האמת היא כי מאז ומתמיד היה המקום אזור רגיש. מאז אותו יום מר ונמנה, בו אכל חבר-הממשלה המקומית את הפרוטוקול.

זה היה לפני כמה שנים עליונות. האנשים נשרפו באוהלים. היתה ישיבה חשובה. פתאום נתגלה זיוף בפרוטוקול. ראש-הממשלה, מרדכי בן-פורת, החזיר. פתאום חטף אחד מחברי-הממשלה, חבר מפא"י, את הפרוטוקול

ובלע אותו לגמרי, לעיניהם הנדהמות של חברי האחרים. אחר כך הוא מזג לעצמו כוס מיץ, ושאל: "אפשר להמשיך בישיבה?" עד היום מתהלכות שתי גירסות מדוע אבל חבר-הממשלה את הפרוטוקול. גירסה אחת אור-מרת שהוא זיף אותו בעצמו, ורצה להציל את עצמו. גירסה שניה אומרת שראש-הממשלה זיף, והוא, החבר, רצה להציל את כבוד האומה. אחר כך נתגלה עוד זיוף מזריד. היתה ישיבה סוערת מאוד. ראש-הממשלה היה חיוור. אבל אף אחד לא היה מוכן לאכול הפעם את הפרוטוקול. ולכן נולדה מכל העניין פרשת 1962, הידועה לשימצה.

מרדכי בן-פורת, ראש-הממשלה, חשד בחבר מפא"י אחר, סאעט, שהוא זיף מיסמך ומכר סודות ביטחוניים של אור-יהודה למפד"ל, אחרי שגילמו לו שלוש לירות.

נערכה ישיבה חשאית סוערת מאוד בין ראש-הממשלה והמפד"ל. המפד"לים לא הרגישו ש-מקליטים אותם, אבל הקליטו אותם. התברר שהיתה טעות איומה. החבר סאעט לא זיף, וגם אם הוא מסר סודות ביטחוניים למפד"ל, זה היה בחינם, ולא בשלש לירות. ראש-הממשלה התנצל בפניו. סאעט התייחס מהחיים הפוליטיים ופרש. זה היה הקרע הגלוי הראשון בין מפלגת השלטון.

הקרע השלישי, שקרע לגמרי את המפלגה, התרחש אחרי כמה חודשים. חבר מפא"י וסגן

בן-פורת ופדון

הממשלה המקומית, אלוויה כדורי, סיפר כי ראה במו עיניו את החזיון הבא: "פתאום ראיתי את גברת ויקטור מועלם, אשתו של מנהל מחלקת-החינוך, צועדת עם דלי מלא טינופת. שאלנו: לאיפה, חברה? והיא ענתה: לשפוף על הראש של בן-פורת. מדוע, שאלנו. כי הוא עיראקי, היא ענתה: אנחנו רוצים שבאור-יהודה יהיה ראש-ממשלה אשכנזי."

ממשלת מפא"י התפלגה. במיעוט נשאר ראש-הממשלה בן-פורת, מזכירו החבר קאזו, וידידו החבר שלמה בכר. הרוב הצטרף למנהיגים ה-חזקים: אליהו סדון (לשעבר סדון) ואלוויה כדורי.

מאז קרו שם הדברים המוזרים ביותר בעור-לם. חברי המיעוט של מפא"י וחברי המפד"ל הצביעו בקואליציה משותפת. וחברי הרוב של מפא"י יחד עם חרות הצביעו באופוזיציה. כל חודש נתקבל טלפון דחוף במשטרה ה-מחוזית ממטה הרוב, שתבוא מיד לברר את ה-שחיתות האחרונה של מטה המיעוט. באותו חודש היה מתקבל טלפון דחוף ממטה המיעוט, שהזמין את המשטרה לחקור את השחיתות של הרוב. כל שבוע התפטרו השרים, וכל שבוע נבחרו עליידי עצמם מחדש.

אחרי-כך התפלג כידוע בן-גוריון מאשכול. המיעוט של אור-יהודה הזהה מיד עם המיעוט של בן-גוריון. הרוב של סדון הזהה מיד עם הרוב של אשכול. סדון הסביר בחוצות העיר את צעדו: "אני ידוע בתור בן-גוריוניסט מוש-בע, ולכן אני ממשיך ללכת בדרכו יחד עם אשכול. אין זו אשמתו שבן-גוריון סטה מהדרך של בן-גוריון ובחר לו דרך חדשה. העיקר: פילוג שמילוג. בעוד עשרים שנה ממילא נת-אחד."

לפני שבועיים היו מכות-רצח בישיבת-הממ"ש שלה החודשית באור-יהודה. בלי סכינים, אבל

עם דם ומשטרה. זה היה בגלל דגים. התושבים באור-יהודה אוהבים לאכול דגים. או חבר הרוב, אלוויה כדורי, האשים את ראש-הממשלה כי הוא קונה דגים, ללא מיכרו, לצורכי ציבור, מחבר המיעוט, שלמה בכר, שיש לו חנות מכולת.

אלוויה הביא לישיבת-הממשלה הוכחות חות-כות ומסמרות-שיער באמיתותן, שראש-הממשלה קונה מחבר-המיעוט פטרוזיליה, צנון, סבון, גבי-נה, ענבים ועופות, ולכן צריך להדיח אותו.

אחר-כך הביא אלוויה הוכחות ברורות שיש שחיתות בכדורגל. הוא סיפר שנאספו תרומות לכדורגל של אור-יהודה, והתרומות נעלמו.

"לאיפה נעלם כל הכסף?" שאל אלוויה, ש-בחייו הפרטיים הוא מזכיר קופת חזולים. "האם לכיסו של ראש-הממשלה?"

"אמך זונה!" פילחה את האולם צוחה משר-תפת של 500 אוהדי ראש-הממשלה, שנכחו באולם הישיבות. כי הנהוג באור-יהודה הוא שכל צד, הרוב והמיעוט, ממזין את אנשי-האגרוף שלו לקריאות-עידוד בישיבות. "בן-פורת היטלר!" "אלוויה הוא קדוש!" צעקו 500 אוהדים של הרוב.

"חברים!" התגבר אלוויה על המהומה, "אני רואה שיש כאן יותר מדי חמורים הערב. האם לא יותר רצוי שישמעו כל אחד לחוד?"

"אז נשמע אותך!" צעקו בבוז אנשי המיעוט. "חברים יקרים!" התרגש אלוויה, "אור-יהודה קדושה לי כמו שהיא קדושה לכם. ה-נוער יקר לי כמו לכם. אבל האם זה מצדיק זיופים במתן סטיפנדיות?"

" — — — אמך!" זעקה משפחת מנהל מחלקת-החינוך, ויקטור, שנכחה במקום. "תת-בייש לך! מלכולך! רמאי! בוגד!"

"רבותי!" קם ראש-הממשלה, "לא נרשה לשרוף את אור-יהודה! נעשה הכל כדי לשחרר את התושבים היקרים מהסחטנות, הסיוט וה-טרור והאינטריגות של אלוויה וסדון!"

"סרסור, הביתה!" ניפנף הרוב באגרופים. "תתביישו לכם, לדבר ככה אל המנהיג בן-פורת!" צעקו תומכיו, "אם תמשיכו ככה, נע-שה ממכם שישליק, מנוולים רועי-זונות!" "כמה כסף קיבלתם מבן-פורת?" שאל הרוב. "יותר מאשר אתם קיבלתם מסדון!" ענה ה-מיעוט.

אלוויה ניצל רגע של שקט, כשהאנשים חיפשו אחרי קללות חדשות, ואמר: "דברים רבים לא היו בסדר בתקופת בן-פורת." מנהיג המיעוט קפץ ממקומו: אלה דברים חמורים מאוד! אני רוצה שתגלה בפומבי מה לא היה בסדר!"

ואז קרה הדבר הבא: משפחות שרעבי, קצב, קאזו, בן-פורת, ועוד חמש-מאות אנשים תפסו את זרועו הימנית של אלוויה והתחילו למשוך אותה בחוזקה. מיד באו לעזרתו משפחות סדון, שמאי, זכות, ועוד חמש-מאות אוהדים, ותפסו את זרועו השמאלית.

משכו ומשכו. כל אחד משך אותו לכיוון שלו. אלוויה האומלל כמעט נקרע לשניים. לבסוף באה המשטרה ופזרה את האסיפה.

למחרת התכנסה מזכירות המפלגה לדון ב-מצב. במזכירות יושבים בן-פורת וסדון. סדון הכריז שהוא מדיח את בן-פורת. בן-פורת הכ-ריז שהוא מדיח את סדון. באותה הזדמנות חגיגית תקע חבר-מפא"י את הסכין לדויד אל-וויה הבן בבטן, וכדורי אלוויה האב, שניסה להגן עליו, קיבל סכין ביד.

למחרת פגשתי את שני המנהיגים, כל אחד לחוד. בן-פורת אמר בחיוך ניצחון: "עכשיו תהיה לנו מזכירות מפלגה שקטה, לאל, בלי סדון."

רצתי מיד לסדון, שאמר לי בחיוך ניצחון: "עכשיו תהיה לנו מזכירות מפלגה שקטה, תודה לאל, בלי בן-פורת."

עכשיו יש באור-יהודה שתי מזכירות-מפא"י מאושרות מאוד.

בסוף אמר לי בן-פורת בקול נעלב: "וב-איזה שפה שפונים אלי סדון ואנשיו. איזה גידופים! קורא לי לפני כולם אידיוט. אני לא ארד לרמה שלו!"

בפעם האחרונה רצתי לקצה הראשון של העיר ושאלתי את סדון מה יש לו להגיד על האשמה כזאת. הוא צחק: "בן-פורת בטוח ש-אני מתכוון אליו כשאני צועק אידיוט. יש לו שגעון-גדלות! הוא בטח חושב שהוא האידיוט היחיד שישנו בעולם!"